

CONCERT DEL
ConjuntXXI!

Diumenge 21 de maig de 2006
20:30h
L'Auditori. Sala Polivalent

Concert del ConjuntXXI!

L'Auditori. Sala Polivalent.
Diumenge 21 de maig de 2006 a les 20:30h

Marta Carretón, Marius McGuinness	directors
Elena Rey, Isabel Cachón, Laura Gaia*, Marc Garcia, Alba Mateu, Helena Muñoz, Marta Ortega*, Manel Ribera, Jose Néstor Tomás*, Maria Amorós, Ellen Marquardt, Núria Pujolràs Jordi Claret*, Andrea Peirón Felipe Contreras, Oriol Martí Naia Mandaluniz, Severine Rospocher Xavier Piñol, Jorge Uribe Joana Altadill, Míriam Farré Àurea Domínguez, Dani Alvàrez Joan Camps, Marc Moragues Marc Solanelles Marcos Ruescas Carles Lorente Aitziber Olabarri, Marcel Pasqual Santiago Blanco	violins violes violoncels contrabaixos flautes oboès clarinets fagots trompes trompeta trombó tuba percussió piano

* Col·laboradores i col·laboradors

professor responsable

Feliu Gasull

Durada aproximada del concert	1a part	35 minuts
	Pausa	10 minuts
	2a part	35 minuts

I

Xalom Cucurella Vidal

L'Hostal dels ocells (estrena)

Claudi Cisneros Camps

Petit concert de clarinet (estrena)

Claudi Cisneros clarinet

II

Sergi Casanelles Abella

Concert per a violí i orquestra "Escenes d'un somni" (estrena)

Elena Rey violí

Adrià Barbosa Torregrosa

Batecs de vida moderna (estrena)

- II El sentimental
- III L'Aventurer

Marta Carretón directora

(Petit concert de clarinet, Batecs de vida moderna)

Marius McGuinness director

(L'hostal dels ocells, Concert de violí)

Comentaris de les obres

L'Hostal dels Ocells

Aquesta obra és un collage de fonts musicals diverses, populars i clàssiques, l'element unificador de les quals són les seves notes inicials, comunes en totes elles. S'intenta apropar el minimalisme al públic divers a través de cites de músiques que poden resultar familiars. L'Hostal de la Peira, el Cant dels Ocells, L'escriba, una cançó de caramelles, una melodia celta, l'inici de l'Ultava de Dvorak, alguns fragments d'obres de Bach, Tchaikovsky, ... es troben en aquesta obra amb influències clares d'Steve Reich. En un principi, el plantejament de l'obra era en tres moviments un dels quals ha acabat sent l'obra completa. Això ho va fer decidir la idea del minimalisme, contrària a grans contrastos entre moviments. Les idees dels altres dos moviments queden reservades en un calaix, a punt per a una altra ocasió.

Amb paraules de Reich, podem comparar l'escolta d'una música minimal amb "estar-se dret a la riba del mar i mirar, sentir i notar com les ones enterren poc a poc els nostres peus".

Xalom Cucurella Vidal

Petit concert de clarinet

El clarinet ha estat molt utilitzat durant tot el segle XX ja que és un instrument d'una gran versatilitat i, a més a més, els seus intèrprets s'han obert als nous sons i idees proposades, fent d'inspiració a un bon nombre de compositors. Per a mi, però, el clarinet m'ha estat eina de treball, ha estat el contacte més directe amb la música des que vaig començar a estudiar-ne. És per això que m'hi he volgut ajudar, és per això que he triat aquesta fórmula: un petit concert amb clarinet solista, per a poder resoldre alguns dels molts problemes que tinc oberts sobre la composició i, no en va, n'he aconseguit tancar uns quants. Cal dir, però, que molts d'altres m'han quedat oberts, i és en aquests casos quan t'adones que les preguntes han estat mal formulades: era impossible doncs, que n'emergís la resposta tan desitjada.

I és que el fet d'escriure una obra suposa ja un munt de plantejaments no tan sols estètics, sinó filosòfics, fins i tot. Quan la

recerca consisteix a trobar noves tècniques d'expressió sonora, fer delitar amb el so pel so, quan es vol conciliar tot un tarannà antic en un so i un tarannà modern, tot volent que, si com emociona allò vell reescollat, així emocioni el que és nou, se't planteja constantment el dubte de quin camí triar, i si el que estàs fent és el més correcte. Potser les meves idees són ingènues, però per ara és el que vull assolir, i és aquí on aquesta obra juga un paper molt important, ja que m'ha permès de tancar una petita etapa, traient-me els pals de les rodes que m'impedien avançar i, ara per ara, només em cal fer camí.

El *Petit concert per a clarinet* és una obra bàsicament bitemàtica on es contraposen dues maneres de fer ben diferents annexades per una cadència:

- La primera, el clarinet canta però compartint força protagonisme amb l'orquestra que cantarà, no com un bloc sonor, sinó com un munt de veus. L'orquestra no està treballada com a ens, sinó que és treballada com a conjunt d'individualitats. És en aquesta primera part on es mira de trobar una forma expressiva a partir dels grans salts i canvis de registre que em permet fer el clarinet, buscant en aquest gest el dramatisme, tot i que no hi mancaran moments més frescos que contraposaran aquest fet inicial.
- La segona part està concebuda ben diferent i ja es nota clarament, no tan sols en el tempo, sinó també amb l'ús de l'*staccato*. A més a més, el clarinet brillarà força més, tret en el tros central, en que compartirà, com en l'inici, el protagonisme. Pretén ser una part divertida però fent servir el color de clarinet més tipus alemany, que és el que sempre m'ha agradat més, un so amb més gravetat i rígid i no tan voluble, sense oblidar que el clarinet és un instrument flexible i àgil. També cal dir que les tècniques compositives que hi trobem són força més convencionals.

Les dues parts aparentment diferenciades parteixen però d'un nexa d'unió molt simple, i és l'interval de tercera menor, sobre del qual s'ha construït bona part de la peça. De fet això es va evidenciant cada cop més, si bé no de manera gradual, fins que en l'esclat de la segona part s'aclareix.

Espero que s'entrevegi el camí que m'he proposat, el treball que he seguit, i sobretot espero que gaudiu de la peça.

Claudi Cisneros Camps

Concert per a violí i orquestra “Escenes d’un somni”

Per a l'Elena Rey

Amb l'Elena ens vàrem conèixer, precisament, arran d'un altre concert meu per a instrument solista: el concert per a piano que vam estrenar l'any passat, interpretat pel Pau Baiges al piano, i a on l'Elena tocava la part de violins I. Allà li vaig proposar la idea d'escriure-li un concert de violí solista per a ella. Vaig començar-lo a escriure a finals de juny i ja a començaments de juliol vam mirar els primers compassos de l'obra que avui us presentem.

He de reconèixer que escriure per a instrument solista és un fet que m'agrada especialment. Sobretot tenint en compte que l'elecció del solista sempre és anterior, en el meu cas, a la composició de l'obra. D'aquesta manera l'obra resultant és una obra *per a* algú en concret, amb qui n'hem pogut parlar durant el temps que l'he estat component, de qui m'he pogut imaginar com tocaria cada una de les notes que escric. En certa manera és una forma més humana d'aproximar-te al fet creador.

És per això, també, que apareixen referències al *concert* de Sibelius, concert que l'Elena estava tocant quan vaig començar a compondre l'obra. Val a dir, però, que també podem trobar alguna referència al primer concert de Prokofiev, concert que admiro amb devoció.

L'estructura de l'obra segueix lliurement la forma “sonata”, és a dir, tres parts amb estructura bitemàtica. En el cas d'aquest concert, la part central, el desenvolupament, va a càrrec solsament de la solista, igual que el començament, un *lento onirico* que vol evocar un estat de somni. Somni que després recrearà unes escenes més o menys fantasioses, o somni com la recerca d'uns ideals, més o menys fantasiosos, també. El violí esdevindrà, alhora, el personatge actiu, el protagonista de totes aquestes escenes. D'aquesta manera, amb la cadència final ens guiarà cap a l'estat inicial de repòs, on la música es difuminarà, de la mateixa forma com els somnis es difonen a la nit.

Sergi Casanelles Abella

Batecs de vida moderna

Possiblement no hi hauria una única manera per definir vida moderna ja que el món d'avui és ben divers i sembla que el concepte de "cànon" forma part del passat més que del present. L'individu en l'actualitat és el que mou el món, el que fa avançar la societat, el motor del planeta, els *batecs* de l'actualitat... Només cal passejar-se pel centre d'alguna gran ciutat i veure passar la "fauna" que prolifera per carrers i més carrers. Sens dubte un cúmul d'històries ben diverses que conviuen en un mateix indret. Observar la gent i parar-se a pensar què deu ser de les seves vides a vegades pot resultar interessant i curiós.

Batecs de Vida Moderna vol ser una pinzellada a aquesta diversitat de maneres de caràcters i personalitats. Un esquizofrènic, un sentimental i un aventurer conformen els tres moviments d'aquesta obra.

El primer moviment, *L'esquizofrènic*, descriu mitjançant un tema amb variacions el possible caràcter canviant que forma part d'un personatge d'aquestes característiques, un esquizofrènic. Podem apreciar des d'un fragment de música “contemporània” fins a un blues, passant per un vals, etc.

El segon moviment, *El sentimental*, tal com acostuma a ser, és el lent. En aquest podem escoltar una melodia “pastelosa” i enamoradissa interpretada en primer lloc pel piano, instrument d'important protagonisme en aquest segon número. Es pretén evocar un caràcter excessivament romàntic i acaramel·lat on l'aspecte melòdic és fonamental.

I finalment el tercer moviment, *L'aventurer*, vol ser un reflex d'aquells que acaben escollint com a filosofia de vida l'aventura. Aquells que no s'acomoden amb res i cerquen nous indrets, nous reptes, noves sensacions... Musicalment està format per dues melodies temàtiques contrastants, dues melodies que corresponen amb els temes A i B d'una clàssica forma sonata (forma musical que conforma aquest tercer moviment).

Quin és el teu batec de vida moderna? o potser els tres?...

Adrià Barbosa Torregrosa

ConjuntXXI!

El *ConjuntXXI!* sorgeix a partir d'una iniciativa dels estudiants de composició de l'Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC) amb l'objectiu de poder disposar d'un espai d'interrelació entre els diferents àmbits de l'Escola. En aquest espai els estudiants de direcció dirigirien el grup, els estudiants d'interpretació en serien els intèrprets, els estudiants de composició en farien les obres... L'objectiu era doble: per una banda tenir la possibilitat d'intercanviar coneixements, contribuint a evitar que cada un dels àmbits d'estudi fos un compartiment estanc, i per l'altre, el fet de poder simular un entorn professional. D'aquesta manera es tracta d'un grup autogestionat pels propis estudiants amb tot el que això implica.

L'aparició d'aquesta iniciativa és possible gràcies a l'èmfasi que s'ha posat des de l'ESMUC per tal que hi hagi relació entre els diferents àmbits que integren els estudis musicals, juntament amb la voluntat professionalitzadora dels seus estudis. És aquesta una de les raons les que han permès integrar la iniciativa dins dels estudis, de forma que ha pogut esdevenir una assignatura més, amb un professor responsable i amb la infraestructura necessària. D'aquesta forma els assaigs han estat setmanals, els dilluns de 18 a 21h.

El projecte del *ConjuntXXI!* es va debatre durant el passat curs 2003-2004 i va començar a ser una realitat el setembre de 2004, amb l'inici del curs acadèmic 2004-2005. Ha tingut, ja, quatre formacions diferents des del seu inici, combinant formacions més cambrístiques amb orquestrals. El primer concert es va realitzar el passat 1 de març a la sala de cor on una formació de sextet va estrenar 3 obres. El segon concert va tenir lloc el passat 20 de Juny a la Sala Simfònica de l'Auditori on es van estrenar 5 obres. El tercer, el passat 23 de gener de 2006 on es van estrenar 2 obres. El d'avui és doncs, el quart concert del *ConjuntXXI!*.

Obres estrenades en aquests primers dos anys

Adrià Barbosa	<i>Sextet (I – II – III)</i> <i>Batecs de vida moderna</i>
Sergi Casanelles	<i>Concert per a piano i petita orquestra</i> <i>Concert per a violí i orquestra</i>
Claudi Cisneros	<i>Als fills de prop dels volcans</i> <i>Petit concert de clarinet</i>
Xalom Cucurella	<i>L'Hostal dels Ocells</i>
Roger Costa	<i>Atomització</i>
Ivan Fosch	<i>Aer</i>
Laura García	<i>Música en la sombra</i>
Daniel Fígols	<i>.iXi.</i>
Marc López	<i>Ressonàncies</i>
Andrés Serafini	<i>Rezongo</i>
Marc Timón	<i>Músiques que enamoren</i>
Daniel Fígols, Marc Garcia, Manuel Rodríguez, i Oriol Slaadrigues	<i>MODOM</i>

Solistes instrumentals i vocals que hi han participat

Anna Alàs, Pau Baiges, Adrià Barbosa, Claudi Cisneros, Pablo López,
Elena Rey, Júlia Sesé, Félix Vico

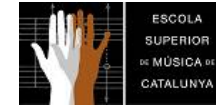
Intèrprets que han intervingut

Maite Aguirre, Joana Altadill, Dani Álvarez, Maria Amorós, Pau Baiges, Oleguer Bertran, Santiago Blanco, Isabel Cachón, Joan Camps, Ferran Carceller, Josep Casadellà, Jordi Claret, Felipe Contreras, Michael Davidov, Ophélie Derieux, Áurea Domínguez, Míriam Farré, Irene Ferrer, Oriol Ferrer, Daniel Fígols, Diana Franov, Momoko Furukawa, Marc Garcia, Carme Garrigó, Maria José López, Carles Lorente, Alfredo López, Oriol Martí, Naia Mandaluniz, Ellen Marquardt, Jose M. Martínez, Alba Mateu, Naüm Monterde, Marc Moragues, Helena Muñoz, Aitziber Olabbarri, Marta Ortega, Marcel Pasqual, Andrea Peiron, Xavier Piñol, Núria Pujolràs, Alba Quinquilla, Bernat Rebés, Elena Rey, Iker Rey, Manel Ribera, Noemí Rubio, Gisela Ruiz, Severine Rospocher, Àlex Salguiero, Xavi Sánchez, Jaume Santonja, Andrés Serafini, Marc Solanelles, Sara Subiela, José Néstor Tomás, Jorge Uribe, Bruno Vargas, Oriol Xicart.

Directors que l'han dirigit

Marta Carretón, Carles Gumí, Marius McGuinness, Diego Martín, Armando Merino, Sergi Moreno

El *ConjuntXXII* és una assignatura de conjunt de

DEPARTAMENT DE MÚSICA CLÀSSICA I CONTEMPORÀNIA

Departament de Teoria i Composició